

‘Ik voel me als een halve stagiair met angstzweet’

Om 5 uur 's nachts ben ik klaarwakker. Zwetend. Piekerend. Is het wel zo'n slim plan weer te gaan lesgeven? Coaches roepen dat je af en toe uit je comfortzone moet stappen, maar mijn comfortzone (stukkie tikken) staat wel erg ver af van wat me nu te wachten staat: een krioelende klas. **Het is de nacht voor de dag waarvan ik wist dat-ie zou komen:** de eerste keer dat ik een complete lesdag, van 8.20 tot 15.15 uur, voor groep 5 sta. Ik heb twee keer een gastles gegeven, dat ging best aardig. Maar zo'n hele dag de hele groep in je uppie? Ik voel me nog een halve stagiair, inclusief plankenkoorts.

Op de fiets naar school denk ik aan mijn eerste stage bij de kleuters, ruim 35 jaar geleden. Dat werd een fiasco. **Ik ergerde me aan het gewiebel en gejengel en al na een kleine maand droop ik af,** met de staart tussen de benen. Voor het leven 'genezen' van kleuters. Pas daarna, met bovenbouwleerlingen van 10 jaar en ouder, ontdekte ik dat het onderwijs wel iets voor mij was. Ik kon het: dertig kinderen in bedwang houden en hen iets leren.

Kan ik dat nog? Lijken kinderen van 8 jaar niet te veel op die kleuters van toen? Hoe streng moet je ook alweer zijn? **En wat doe ik als ze écht niet naar me luisteren?** Gelukkig heeft de vaste juf van groep 5 de lessen digitaal voor me

■ Leo van Marrewijk (55) was in de jaren 80 en 90 ruim tien jaar leerkracht. Na een carrière in de journalistiek, keert hij parttime terug voor de klas en doet hij er verslag van.

klaargezet. Vooraf hebben we alles – ik schat zo'n 120 tips – door-gesproken. Als de helft lukt, is het mooi, zegt ze.

Na binnenkomst blijken sommige kinderen vrolijk, enthousiast, anderen lui, belangstellend ('wat vindt u het leukste van meester zijn?') en af en toe lastig. Het lesgeven voor zo'n groep – instructie geven, complimentjes uitdelen, af en toe een grap of een grauw – voelt verrassend vertrouwd; ik heb er lol in. En de kinderen zien me blijkbaar gewoon als 'de meester'.

Tegelijkertijd voel ik me roestig, houterig, onwennig. Al die nieuwe methodes en afspraken, maar ook de gummetjes en de niertang die ik niet kan vinden: ik sta de hele dag onder hoogspanning. Adrenaline urenlang op standje tien. Er is dus ruimte voor verbetering. Veel ruimte.

Pas het laatste kwartier, als de vermoeidheid toeslaat en de kinderen iets voor zichzelf mogen doen, ontspan ik. Er is niemand in de lampen gaan hangen en ik heb niemand mishandeld. Dus ja, het ging vandaag wel. En wakker liggen van het onderwijs, dat klinkt opeens heel sneu.

ILLUSTRATIE MAGDA RINKEMA